

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Kiitollinen kaikissa olosuhteissa

Eikö meillä ole syytä täytyä kiitollisuudella riippumatta siitä, millaisissa olosuhteissa olemme?

Vuosien varrella minulla on ollut pyhä tilaisuus tavata monia ihmisiä, joiden murheet tuntuvat ulottuvan heidän sielunsa syvimpiin sopukoihin asti. Niinä hetkinä olen kuunnellut näitä rakkaita veljiäni ja sisariäni ja surrut heidän kanssaan heidän kuormiaan. Olen miettinyt, mitä sanoisin heille, ja minulla on ollut vaikeuksia tietää, kuinka lohduttaisin ja tukisin heitä heidän koettelemuksissaan.

Usein heidän murheensa johdettu jostakin sellaisesta, mikä tuntuu heistä jonkin lopulta. Jotkut kohtaavat vaalitun ihmissuhteen päättymisen, kuten rakkaan kuoleman tai jonkun perheenjäsenen vieraantumisen.

Toisista tuntuu, että heidän toivonsa on loppumassa – toivo solmia avioliitto tai saada lapsia tai parantua sairaudesta. Joidenkuiden kohdalla kyse on kenties uskon loppumisesta, kun hämmentävät ja ristiriitaiset äänet maailmassa saavat heidät kyseenalaiseksi, jopa hylkäämään sen, minkä he kerran tiesivät olevan totta.

Uskon, että ennemmin tai myöhemmin me kaikki koemme tilanteita,

jolloin koko maailmamme kangas repeytyy saumoistaan jättäen meidät yksinäisiksi, turhautuneiksi ja eksyksiin.

Niin voi käydä kenelle hyvänsä. Kaikki ovat sille alttiita.

Me voimme olla kiitollisia

Jokaisen tilanne on erilainen, ja kunkin elämän yksityiskohdat ovat omanlaisiaan. Olen kuitenkin oppinut, että on olemassa jotakin, mikä vie pois katkeruuden, jota saattaa tulla elämäämme. On yksi asia, jota me voimme tehdä saadaksemme elämästä suloisempaa, iloisempaa, jopa ihanaa.

Me voimme olla kiitollisia!

Voi kuulostaa maailman viisauden vastaiselta ehdottaa, että sen, jota murhe painaa, tulee kiittää Jumalaa. Mutta ne, jotka siirtävät syrjään katkeruuden maljan ja kohottavat sen sijaan kiitollisuuden pikarin, voivat nauttia eheytyksen, rauhan ja ymmärtämyksen puhdistavaa juomaa.

Koska me olemme Kristuksen opetuslapsia, meitä käsketään kiittämään Herraa, Jumalaamme, kaikessa¹, laulamaan Herralle kiitosvirsiä² ja

täyttämään sydämemme kiitoksella Jumalaa kohtaan³.

Miksi Jumala käskee meidän olla kiitollisia?

Kaikki Hänen käskynsä on annettu tuomaan meille siunauksia. Käskyt ovat tilaisuuksia käyttää tahdonvapauttamme ja ottaa vastaan siunauksia. Rakastava taivaallinen Isämme tietää, että päätös opetella kiitollisuuden asennetta tuo meille todellista iloa ja suurta onnea.

Kiitollisuus jostakin

Jotkut saattavat kuitenkin sanoa: ”Mistä minä voin olla kiitollinen, kun maailmani on hajoamassa?”

Ehkäpä keskittyminen siihen, mistä olemme kiitollisia, on väärä lähestymistapa. On vaikeaa oppia kiitollisuuden asennetta, jos kiitollisuutemme vastaa vain niiden siunausten lukumäärää, jotka pystymme laskemaan. On totta, että on tärkeää luetella siunauksemme usein – ja jokainen, joka on kokeillut sitä, tietää, että niitä on paljon – mutta en usko, että Herra odottaa meidän olevan vähemmän kiitollisia koettelemusten aikoina kuin

runsauden ja huolettomuuden aikoina. Itse asiassa useimmissa pyhien kirjoitusten kohdissa ei niinkään tuoda esiin kiitollisuutta *jostakin*, vaan pikemminkin niissä esitetään kiitollisuuden yleinen olotila tai asenne.

On helppoa olla kiitollinen *jostakin* silloin, kun elämä näyttää sujuvan suosiollisesti. Mutta entä sitten ne hetket, jolloin se, mitä toivomme, näyttää olevan kaukana ulottumattomissamme?

Voisinko ehdottaa, että näkisimme kiitollisuuden mielenlaatuna, elämäntapana, joka on riippumaton nykyisestä tilanteestamme? Toisin sanoen ehdotan, että sen sijaan, että olisimme kiitollisia *jostakin*, keskittyisimme olemaan kiitollisia *niissä* olosuhteissa, joissa olemme – mitä ne sitten ovatkin.

Eräässä vanhassa tarinassa kerrotaan tarjoilijasta, joka kysyi asiakkaalta, mitä tämä oli pitänyt aterialta, vieras vastasi, että kaikki oli hyvää, mutta ateria olisi ollut vieläkin parempi, jos leipää olisi ollut enemmän tarjolla. Kun mies palasi seuraavana päivänä, tarjoilija vei kaksinkertaisen annoksen leipää, kahden palasen sijaan neljä palasta, mutta vieläkin mies ei ollut tyytyväinen. Seuraavana päivänä tarjoilija jälleen kaksinkertaisti leivän

määrän mutta turhaan.

Neljäntenä päivänä tarjoilija oli todella päättänyt tehdä miehen tyytyväiseksi. Niinpä hän otti lähes kolmetrinen leivän, leikkasi sen puoliksi ja tarjoili sen hymyillen asiakkaalle. Tarjoilija malttoi tuskin odottaa miehen reaktiota.

Aterian jälkeen mies kohotti katseensa ja sanoi: ”Hyvää kuten aina. Mutta huomaa, että tarjoillette minulle jälleen vain kaksi palaa leipää.”

Kiitollisuus *niissä* olosuhteissa, joissa olemme

Rakkaat veljeni ja sisareni, valinta on meidän. Me voimme päättää rajoittaa kiitollisuuttamme sen mukaan, mitä siunauksia katsomme itseltämme puuttuvan. Tai voimme päättää olla Nefin kaltaisia, jolla oli aina kiitollinen sydän. Kun hänen veljensä sitoivat hänet laivalla – jonka hän oli rakentanut viedäkseen heidät luvattuun maahan – hänen nilkkansa ja ranteensa olivat niin kipeät, että ”ne olivat turvonnet tavattomasti”, ja rajuilma uhkasi nielaista hänet meren syvyykseen. ”Kuitenkin”, Nefi sanoi, ”minä turvauduin Jumalaani ja ylistin häntä kaiken päivää, enkä minä nurissut

Herraa vastaan ahdinkojeni tähden.”⁴

Me voimme päättää olla Jobin kaltaisia, jolla näytti olevan kaikkea mutta joka sitten menetti kaiken. Silti Job suhtautui siihen sanomalla: ”Alastomana minä tulin äitini kohdusta, alastomana palaan – –. Herra antoi, Herra otti, kiitetty olkoon Herran nimi!”⁵

Me voimme päättää olla mormonipioneerien kaltaisia, jotka säilyttivät kiitollisen asenteen hitaalla ja tuskallisella taipaleellaan kohti Isoa Suolajärveä ja jotka jopa lauloivat ja tanssivat ja ylistivät Jumalan hyvyttä.⁶ Monet meistä olisivat olleet taipuvaisia perääntymään, valittamaan ja tuskailemaan matkan vaikeutta.

Me voimme päättää olla profeetta Joseph Smithin kaltaisia, joka ollessaan vankina Libertyn vankilan kurjissa oloissa kirjoitti nämä innoittavat sanat: ”Suuresti rakastetut veljet, tehkäämme iloisin mielin kaikki, mikä on meidän vallassamme; ja pysykäämme sitten sijoillamme täysin varmoina saadaksemme nähdä Jumalan pelastuksen ja hänen käsivartensa ilmoittamisen.”⁷

Me voimme päättää olla kiitollisia, tuli mitä tuli.

Tämänkaltaisen kiitollisuus kohoaa kaiken sen yläpuolelle, mitä

ympäriämme tapahtuu. Se voittaa pettymyksen, lannistumisen ja epätoivon. Se kukoistaa aivan yhtä kauniisti talven jäisessä maisemassa kuin kesän miellyttävässä lämmössä.

Kun olemme kiitollisia Jumalalle *niissä* olosuhteissa, joissa olemme, me voimme kokea lempeää rauhaa koettelemuksen keskellä. Murheessa me voimme silti kohottaa sydämemme kiitokseen. Tuskassa me voimme riemuita Kristuksen sovitukselta. Katkeran surun kylmyydessä me voimme kokea taivaan syleilyn läheisyyden ja lämmön.

Joskus ajattelemme, että kiitollisuus on sitä, mitä koemme sen *jälkeen* kun ongelmamme on ratkaistu, mutta kuinka kauhean lyhytnäköistä se onkaan. Kuinka paljon elämästä hukkaammekaan odottamalla, että näemme sateenkaaren, ennen kuin kiitämme Jumalaa sateesta?

Kiitollisuus ahdingon aikoina *ei* tarkoita, että olemme hyvillämme olosuhteistamme. Se *kylläkin* tarkoittaa,

Raymond, Alberta, Kanada

että uskon silmin katsomme nykyisiä haasteitamme kauemmas.

Se ei ole huulten kiitollisuutta vaan sielun. Se on kiitollisuutta, joka parantaa sydämen ja avartaa mielen.

Kiitollisuus uskon osoituksena

Se, että olemme kiitollisia *niissä* olosuhteissa, joissa olemme, on osoitus uskostamme Jumalaan. Se edellyttää, että luotamme Jumalaan ja toivomme sellaista, mitä emme ehkä näe mutta mikä on totta.⁸ Olemalla kiitollisia me noudatamme rakkaan Vapahtajamme esimerkkiä. Hän sanoi: ”Älköön toteutko minun tahtoni, vaan sinun.”⁹

Todellinen kiitollisuus on osoitus toivosta *ja* todistuksesta. Se syntyy siitä, että tunnustamme, ettemme aina ymmärrä elämän koettelemuksia mutta luotamme siihen, että jonakin päivänä niin käy.

Kaikissa olosuhteissa kiitollisuuden tunnettamme ravitsevat ne monet pyhät totuudet, jotka *tiedämme*: että Isämme on antanut lapsilleen suuren onnensuunnitelman, että Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta me voimme elää ikuisesti rakkaittemme kanssa, että lopulta meillä on suurenmoinen, täydellinen ja kuolematon ruumis, jota sairaudet ja vammat eivät rasita, ja että surun ja menetyksen kyynelme

korvautuvat onnen ja ilon runsaalla mitalla, joka on ”tiiviiksi paineltu, ravisteltu ja kukkurainen”¹⁰.

Varmastikin juuri tämänkaltainen todistus muutti Vapahtajan apostolit pelokkaista, epäilevistä miehistä pelottomiksi, iloisiksi Mestarin lähettiläiksi. Kristuksen ristiinnaulitsemista seuraneina tunteina heidät valtasi epätoivo ja murhe, koska he eivät kyenneet ymmärtämään, mitä oli juuri tapahtunut. Mutta yksi tapahtuma muutti kaiken. Heidän Herransa ilmestyi heille ja julisti: ”Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani: minä tässä olen.”¹¹

Kun apostolit tunnistivat ylönouseeseen Kristuksen – kun he kokivat rakkaan Vapahtajansa loistavan ylönousemuksen – heistä tuli muuttuneita miehiä. Mikään ei estänyt heitä täyttämästä tehtävänsä. He ottivat rohkeasti ja päättäväisinä vastaan kidutuksen, nöyryyksen ja jopa kuoleman, jotka heitä kohtaisivat heidän todistuksensa vuoksi.¹² Heitä ei saatu luopumaan Herransa ylistämisestä ja palvelemisesta. He muuttivat ihmisten elämän kaikkialla. He muuttivat maailman.

Teidän ei tarvitse nähdä Vapahtajaa, kuten apostolit näkivät, kokeaksenne samankaltaisen muutoksen. Pyhän Hengen synnyttämä todistuksenne Kristuksesta voi auttaa teitä olemaan välittämättä kuolevaisuuden

pettymystä tuottavista lopuista ja näkemään sen kirkkaan tulevaisuuden, jonka maailman Lunastaja on valmistanut.

Meitä ei ole tehty loppuja varten

Sen valossa, mitä tiedämme iankaikkisesta määränpäästä, onko mikään ihme, että aina kun kohtaamme elämän katkeria loppuja, ne tuntuvat meistä mahdottomilta hyväksyä? On kuin sisimmässämme olisi jotakin, mikä vastustaa loppuja.

Miksi niin on? Siksi, että meidät on tehty iankaikkisuuden aineksesta. Me olemme iankaikkisia olentoja, kaikkivaltiaan Jumalan lapsia, Hänen, jonka nimi on Loputon¹³ ja joka lupaa iankaikkisia siunauksia luvutta. Loput eivät ole meidän määränpäämme.

Mitä enemmän me saamme tietää Jeesuksen Kristuksen evankeliumista, sitä paremmin me oivallamme, että loput täällä kuolevaisuudessa eivät ole loppuja lainkaan. Ne ovat pelkästään

keskeytyksiä – tilapäisiä taukoja, jotka kerran tuntuvat pieniltä verrattuna siihen iankaikkiseen iloon, joka odottaa uskollisia.

Kuinka kiitollinen olenkaan taivaalliselle Isälleni siitä, ettei Hänen suunnitelmassaan ole todellisia loppuja, ainoastaan ikuisia alkua.

Ne, jotka ovat kiitollisia, kirkastetaan

Veljet ja sisaret, eikö meillä ole syytä täytyä kiitollisuudella riippumatta siitä, millaisissa olosuhteissa olemme?

Tarvitsemmeko mitään suurempaa syytä antaa sydämemme olla täynnä kiitosta Jumalalle?¹⁴

”Eikö meillä – – ole suuri syy riemuita?”¹⁵

Kuinka siunattuja olemmekaan, jos tunnustamme Herran kädenjäljen elämän ihmeellisessä kudoksessa. Kiitollisuus taivaallista Isäämme kohtaan laajentaa käsitystämme ja selkiyttää näkemystämme. Se innoittaa

nöyryyteen ja lisää myötätuntoa lähimmäisiimme ja kaikkea Jumalan luomakuntaa kohtaan. Kiitollisuus aikaansaa kaikki Kristuksen kaltaiset ominaisuudet! Kiitollinen sydän on kaikkien hyveiden äiti.¹⁶

Herra on luvannut meille, että ne, jotka ottavat ”kaiken vastaan kiitollisin mielin, *kirkastetaan*; ja sitä, mikä on tästä maasta, lisätään [heille] jopa satakertaisesti, niin, enemmänkin”¹⁷.

Eläkäämme ”kiittäen päivittäin”¹⁸ – etenkin niiden näennäisen selittämättömien loppujen aikana, jotka kuuluvat kuolevaisuuteen. Sallikaamme sielumme avartua kiitollisuudesta armollista taivaallista Isäämme kohtaan. Kohottakaamme aina ja jatkuvasti äänemme ja osoitakaamme sanoin ja teoin kiitollisuutemme taivaalliselle Isällemme ja Hänen rakkaalle Pojalleen Jeesukselle Kristukselle. Tätä rukoulen ja jätän teille todistukseni ja siunaukseni Mestarimme, Jeesuksen Kristuksen, nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. OL 59:7; ks. myös Ef. 5:20; 1. Tess. 5:18; Moosia 26:39; Alma 7:23; OL 98:1.
2. Ks. Ps. 147:7.
3. Ks. Alma 37:37.
4. Ks. 1. Nefi 18:10–16.
5. Job 1:21.
6. Esimerkkejä pioneereista, jotka säilyttivät iloisen asenteen valtavista vaikeuksista huolimatta, on julkaisussa Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers*, 2006, s. 10, 366–367.
7. OL 123:17.
8. Ks. Alma 32:21.
9. Luuk. 22:42.
10. Luuk. 6:38.
11. Luuk. 24:39.
12. Ks. Room. 5:3; 2. Kor. 4:17; 12:10.
13. Ks. Moos. 1:3.
14. Ks. Alma 37:37.
15. Alma 26:13.
16. Ks. Marcus Tullius Cicero, *Oratio Pro Cnaeo Plancio*, XXXIII, osa 80; Joseph B. Wirthlinin lainaamana artikkelissa ”Live in Thanksgiving Daily”, *Ensign*, syyskuu 2001, s. 8.
17. OL 78:19, kursivointi lisätty.
18. Alma 34:38.

